

Те алавестар те отчивел лес сар мащехо!
Тай са, те саворе манушенгере дехибнасар!
Ту! Ов ттем барвало! Барвали България!
Векувине! Ттем-биянотно! Папувин саворенге!
Биянютни дай! България амари!
Ттем-биянотно амаро!

Роза

Роза!
Капнала циганска сълза...

Дребна е чучулигата...
Дребна е чинчилата...
Древна е розата - "рома".
Не помни извънземно минало
зачатие, род, произход... Не!

Мъдростта на Розата, охладня...
Оцеля уханието, опияняващо!
Заклучиха се катинари триста,
уроци съдбовни за свободна-свобода...

Напъпила, безумна Все още
не владее дъх-ухание...
Решително листенца разтваря,
готова да прежали злато течено
и то литва, изпарява се...
Отлита, горгона сред ято кондори
носещи новина за божественост!

Роза-цвете чудно! Целувката първа
по телцето замръзна завинаги в бодил!
Да може слънцето първо да изсмуче
ароматния елексир...

За злато течено - не жалиш, не плачеш.
Биха те чули само в земните недра хали
сред вампирски владения... Таласъми.
Аромат! Дъх! - Вечна е божията вода!
Вечна си и ти, Роза - капнала циганска сълза...
Човекът узнава за човек!
Новина! Нова новина за божественост!
Розова!

